

Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (treće vijeće)

17. prosinca 2014.*

„Tržišno natjecanje – Zlouporeba vladajućeg položaja – Slovensko tržište mobilne telefonije – Odluka o odbacivanju pritužbe – Postupanje tijela države članice nadležnog za tržišno natjecanje u predmetu – Nepostojanje interesa Unije“

U predmetu T-201/11,

Si.mobil telekomunikacijske storitve d.d., sa sjedištem u Ljubljani (Slovenija), kojeg su zastupali u početku P. Alexiadis i E. Sependa, *solicitors*, zatim P. Alexiadis, P. Figueroa Regueiro i A. Melihen, odvjetnici,

tužitelj,

protiv

Europske komisije, koju su zastupali u početku C. Giolito, B. Gencarelli i A. Biolan, zatim C. Giolito i A. Biolan, u svojstvu agenata,

tuženika,

koju podupiru

Republika Slovenija, koju zastupaju T. Mihelič Žitko i V. Klemenc, u svojstvu agenata,

i

Telekom Slovenije d.d. prethodno Mobitel, telekomunikacijske storitve d.d., sa sjedištem u Ljubljani (Slovenija), kojeg zastupaju J. Sladič i P. Sladič, odvjetnici,

intervenijenti,

povodom zahtjeva za poništenje Odluke Komisije C (2011) 355 *final* od 24. siječnja 2011. kojom se odbacuje tužiteljeva pritužba koja se odnosi na povrede članka 102. UFEU-a koje je navodno počinio Mobitel na više veleprodajnih i maloprodajnih tržišta mobilne telefonije (predmet COMP/39.707 – Si.mobil/Mobitel).

OPĆI SUD (treće vijeće),

u sastavu S. Papasavvas, predsjednik, N. J. Forwood i E. Bieliūnas (izvjestitelj), suci,

tajnik: C. Kristensen, administratorica,

* Jezik postupka: engleski

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 9. srpnja 2014.,
donosi sljedeću

Presudu¹

Okolnosti spora [omissis]

Postupak i zahtjevi stranaka

- 11 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 4. travnja 2011. tužitelj je pokrenuo ovaj postupak.
- 12 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 24. lipnja 2011. Mobitel je zatražio intervenciju u ovom predmetu u potporu zahtjevu Komisije.
- 13 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 8. rujna 2011. Republika Slovenija zatražila je intervenciju u ovom predmetu u potporu zahtjevu Komisije.
- 14 Rješenjima od 8. studenog 2011. predsjednik petog vijeća Općeg suda prihvatio je te zahtjeve za intervenciju.
- 15 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 24. veljače 2012. Tušmobil d.o.o. zatražio je intervenciju u ovom predmetu u potporu tužiteljevu zahtjevu. Rješenjem od 16. studenog 2012. predsjednik petog vijeća Općeg suda odbio je taj zahtjev.
- 16 Zbog djelomične obnove članova Općeg suda ovaj predmet dodijeljen je novom sucu izvjestitelju, koji zasjeda u trećem vijeću.
- 17 Na temelju izvješća suca izvjestitelja, Opći sud (treće vijeće) odlučio je otvoriti usmeni postupak.
- 18 Na raspravi održanoj 9. srpnja 2014. saslušana su izlaganja stranaka i njihovi odgovori na pitanja Općeg suda.
- 19 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:
  - poništi pobijanu odluku;
  - naloži Komisiji snošenje troškova.
- 20 Komisija i intervenijenti od Općeg suda zahtijevaju da:
  - tužbu odbije kao neosnovanu;
  - naloži tužitelju snošenje troškova.

1 — Navedene su samo one točke presude za koje Opći sud smatra da ih je korisno objaviti.

Pravo

1. Dopuštenost [omissis]

2. Meritum [omissis]

Prvi tužbeni razlog koji se temelji na očitoj pogrešci koju je Komisija počinila prilikom primjene pravila o dodjeli ovlasti utvrđenih u Uredbi br. 1/2003 i u Obavijesti o suradnji unutar mreže

- 28 Tužitelj u bitnome ističe da je Komisija, kad je odbacila njegovu pritužbu, očito pogrešno primijenila članak 13. stavak 1. Uredbe br. 1/2003 u vezi s Obavijesti o suradnji unutar mreže.
- 29 Ovom argumentacijom tužitelj u biti iznosi dva prigovora, u vezi s, prvo, pogrešnim tumačenjem uvjeta postavljenih člankom 13. stavkom 1. Uredbe br. 1/2003 i, drugo, pogrešnom primjenom navedenih uvjeta.

Uvjeti postavljeni člankom 13. stavkom 1. Uredbe br. 1/2003

- 30 Tužitelj prigovara da je u pobijanoj odluci Komisija navela da nije bilo potrebno „primijeniti test odvagivanja radi ocjene je li interes Unije da se [istraži] predmet s obzirom na navodno postupanje na maloprodajnom tržištu bio dostatan“. Nadalje, on ističe da je Komisija bila u osobito dobrom položaju baviti se predmetom u smislu točke 15. Obavijesti o suradnji unutar mreže, dok UVK nije bio u dobrom položaju baviti se predmetom u smislu točke 8. te obavijesti.
- 31 U tom pogledu valja prvo podsjetiti da se u uvodnoj izjavi 18. Uredbe br. 1/2003 naglašava da „[k]ako bi se osiguralo da u predmetu rješavaju tijela unutar mreže koja su za to najviše mjerodavna, potrebno je propisati opću odredbu koja omogućuje tijelu nadležnom za tržišno natjecanje da obustavi ili prekine postupak u predmetu na temelju činjenice što ga neko drugo tijelo vodi ili ga je vodilo, s ciljem da svaki predmet rješava samo jedno tijelo“ i da „[i]sta odredba ne sprečava Komisiju da odbaci pritužbu zbog nepostojanja interesa Zajednice, budući da joj je na temelju primjera iz sudske prakse Suda to omogućeno, čak i kada niti jedno tijelo nadležno za tržišno natjecanje ne pokaže namjeru da se bavi tim predmetom“.
- 32 Nadalje, članak 13. stavak 1. Uredbe br. 1/2003 određuje da „[u] slučaju da tijela dviju ili više država članica nadležna za tržišno natjecanje zaprime pritužbu stranke ili postupaju po službenoj dužnosti sukladno članku 81. ili članku 82. [UEZ-a] protiv istog sporazuma, odluke udruženja poduzetnika ili postupanja, činjenica da se jedno tijelo bavi predmetom dovoljan je razlog za druge da obustave svoje postupke ili odbace pritužbu“ i da „[n]a isti način Komisija može odbaciti pritužbu stranke s obrazloženjem da se tijelo države članice nadležno za tržišno natjecanje bavi tim predmetom“.
- 33 Iz jasnog teksta članka 13. stavka 1. Uredbe br. 1/2003 proizlazi da je Komisija ovlaštena odbaciti pritužbu stranke na temelju te odredbe ako utvrdi, s jedne strane, da se tijelo države članice nadležno za tržišno natjecanje „bavi“ predmetom koji je ona zaprimila, i, s druge strane, da se taj predmet odnosi na „isti sporazum“, „[istu] odluku udruženja poduzetnika“ ili „[isto] postupanje“. Drugim riječima, ispunjavanje ta dva uvjeta predstavlja za Komisiju „dovoljan razlog“ za odbacivanje pritužbe koju je zaprimila.
- 34 Tako se primjena članka 13. stavka 1. Uredbe br. 1/2003 ne može podvrgnuti uvjetima različitim od onih navedenih u točki 33. ove presude.

- 35 Stoga se tužitelj neosnovano poziva na kršenje pravila o podjeli ovlasti između Komisije i tijela država članica nadležnih za tržišno natjecanje. Tužitelj neosnovano drži i da je Komisija bila dužna izvršiti odvagivanje i ocijeniti postojanje interesa Unije za ispitivanje njegove pritužbe od strane Komisije.
- 36 U svakom slučaju, kao prvo valja podsjetiti da na temelju članaka 4. i 5. Uredbe br. 1/2003, Komisija i tijela država članica nadležna za tržišno natjecanje imaju usporedne ovlasti za primjenu članaka 81. i 82. [UEZ-a] te da struktura Uredbe br. 1/2003 počiva na njihovoj uskoj suradnji (presuda od 16. listopada 2013., Vivendi/Komisija, T-432/10, EU:T:2013:538, t. 26.; vidjeti također u tom smislu presude od 13. srpnja 2011., ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i dr./Komisija, T-144/07, T-147/07 do T-150/07 i T-154/07, Zb., EU:T:2011:364, t. 75., i od 6. veljače 2014., CEEES i Asociación de Gestores de Estaciones de Servicio/Komisija, T-342/11, Zb., EU:T:2014:60, t. 68.).
- 37 Nasuprot tomu, ni Uredba br. 1/2003 ni Obavijest o suradnji unutar mreže ne predviđaju pravilo o podjeli ovlasti između Komisije i tijela država članica nadležnih za tržišno natjecanje.
- 38 Naime, s jedne strane, ne može se smatrati da se uvodnom izjavom 18. i člankom 13. stavkom 1. Uredbe br. 1/2003 utvrđuje kriterij za dodjelu ili podjelu predmeta ili ovlasti između Komisije i nacionalnog ili nacionalnih tijela kojih se eventualno predmetni slučaj tiče (vidjeti u tom smislu presudu od 8. ožujka 2007., France Télécom, T-340/04, Zb., EU:T:2007:81, t. 130.).
- 39 S druge strane, kad je riječ o Obavijesti o suradnji unutar mreže, njezina točka 8. pojašnjava da su savjetovanja i razmjena unutar mreže stvar tijela koja djeluju u javnom interesu te, prema njezinoj točki 31., ona ne dodjeljuje uključenim poduzetnicima pojedinačno pravo da se predmetom bavi jedno određeno tijelo (presuda od 8. ožujka 2007., France Télécom, T-339/04, Zb., EU:T:2007:80, t. 83.). Općenitije, ni Uredba br. 1/2003 ni navedena obavijest ne stvaraju ni prava ni očekivanja za poduzetnika u vezi s rješavanjem njegova predmeta od strane određenog tijela nadležnog za tržišno natjecanje (vidjeti u tom smislu presudu ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i dr./Komisija, t. 36. ove presude, EU:T:2011:364, t. 78.).
- 40 Također, čak i pod pretpostavkom da je Komisija bila u posebno dobrom položaju baviti se predmetom i da UVK to nije bio, tužitelj nije imao nikakvo pravo zahtijevati da se njegovim predmetom bavi Komisija.
- 41 Drugo, iz uvodne izjave 18. Uredbe br. 1/2003 proizlazi da je Vijeće željelo dozvoliti tijelima nadležnima za tržišno natjecanje, koja su članovi europske mreže za zaštitu tržišnog natjecanja, pozivanje na novi razlog za odbacivanje pritužbe koji je različit od razloga utemeljenog na nepostojanju interesa Unije, kojim se može opravdati odbacivanje pritužbe od strane Komisije. Komisija stoga nije bila dužna u okviru provođenja članka 13. Uredbe br. 1/2003 izvršiti odvagivanje i ocijeniti postojanje interesa Unije za ispitivanje tužiteljeve pritužbe u dijelu koji se odnosi na maloprodajno tržište.

Poštovanje uvjeta postavljenih člankom 13. stavkom 1. Uredbe br. 1/2003

- 42 Tužitelj u bitnome prigovara da je Komisija u pobijanoj odluci zanemarila uvjete postavljene člankom 13. stavkom 1. Uredbe br. 1/2003. Naime, on drži da se UVK nije učinkovito bavio predmetom i prigovara zaključku Komisije da se predmet koji je UVK ispitivao odnosio na „iste navodne povrede počinjene u istom trenutku na istom tržištu“.
- 43 U tom pogledu valja podsjetiti da članak 13. i uvodna izjava 18. Uredbe br. 1/2003 daju široke diskrecijske ovlasti koje izvršavaju nacionalna tijela ujedinjena u mreži tijela nadležnih za tržišno natjecanje kako bi se osiguralo da predmete rješavaju tijela unutar te mreže koja su za to najviše mjerodavna (vidjeti u tom smislu presudu od 14. veljače 2012., Toshiba Corporation i dr., C-17/10,

Zb, EU:C:2012:72, t. 90.). Vodeći računa o ulozi koju joj priznaju Ugovor i Uredba br. 1/2003, Komisija također *a fortiori* raspolaže širokom marginom prosudbe kod primjene članka 13. Uredbe br. 1/2003.

- 44 Također, budući da Komisija raspolaže širokim diskrecijskim ovlastima radi provedbe članka 13. Uredbe br. 1/2003., nadzor suda Unije mora se ograničiti na provjeru poštovanja pravila postupka i obveze obrazlaganja, kao i materijalne točnosti činjenica, nepostojanja očite pogreške u ocjeni i zlorabe ovlasti (vidjeti po analogiji presudu od 11. lipnja 2014., *Communicaid Group/Komisija*, T-4/13, EU:T:2014:437, t. 95.).
- 45 S obzirom na ta načela valja ocijeniti je li Komisija poštovala dva uvjeta postavljena člankom 13. stavkom 1. Uredbe br. 1/2003 navedena točkom 33. ove presude.

– Rješavanje predmeta od strane UVK-a

- 46 Tužitelj Komisiji prigovara da je zanemarila elemente na temelju kojih se moglo zaključiti da UVK ne smije provesti svoju istragu, a koji su mogli dovesti do nenadležnosti navedenog tijela nadležnog za tržišno natjecanje. Ti elementi odnose se na postojanje institucionalnih nedostataka unutar UVK-a. Ti nedostaci sastoje se, prvo, od pomanjkanja funkcionalne neovisnosti tog tijela nadležnog za tržišno natjecanje u odnosu na nadzorno ministarstvo intervenijenta, drugo, od prekoračenja roka od dvije godine propisanog slovenskim pravom za donošenje odluke, treće, od nedostatnih financijskih sredstava kojima UVK raspolaže, i, četvrto, od primijećenih nedostataka koji se tiču Agencije za poštu i elektronske komunikacije (slovensko regulatorno tijelo za poštu i elektroničke komunikacije, u daljnjem tekstu: APEK). Također, svojom argumentacijom koja se odnosi na to da UVK ne smije provesti istragu, tužitelj u biti tvrdi da je UVK-u nemoguće baviti se predmetom na učinkovit način.
- 47 Kao prvo, valja pojasniti smisao koji se mora dati izrazu „baviti se“ iz članka 13. stavka 1. Uredbe br. 1/2003 i ispitati primjenu tog članka od strane Komisije u ovom slučaju.
- 48 Izraz „baviti se“ ne može značiti samo to da je drugo tijelo zaprimilo pritužbu ili da je pokrenulo postupak po službenoj dužnosti. Naime, pokretanje postupka od strane podnositelja pritužbe ili po službenoj dužnosti od strane tijela države članice nadležnog za tržišno natjecanje, predstavlja akt koji razmatran sam za sebe ne dokazuje ni da je tijelo države članice nadležno za tržišno natjecanje koristilo svoje ovlasti niti *a fortiori* dokazuje da su činjenična i pravna pitanja predmetnog slučaja bila ispitana. Komisija tako ne bi ispunila svoju općenitu nadzornu zadaću koja proizlazi iz članka 105. stavka 1. UFEU-a ako bi bila ovlaštena odbaciti pritužbu samo zato što je tijelo države članice nadležno za tržišno natjecanje zaprimilo pritužbu ili zato što je ono pokrenulo postupak po službenoj dužnosti, a da ti akti ne dovedu do bilo kakvog rješavanja predmetnog slučaja.
- 49 Međutim, ta odredba uopće ne nalaže Komisiji, kada primjenjuje članak 13. stavak 1. Uredbe br. 1/2003 na pojedini slučaj, da ocijeni osnovanost stajališta tijela države članice nadležnog za tržišno natjecanje koje se bavi predmetom.
- 50 U tim uvjetima, kada Komisija odbaci pritužbu na temelju članka 13. stavka 1. Uredbe br. 1/2003, ta se institucija mora na temelju podataka kojima raspolaže na dan donošenja svoje odluke, uvjeriti osobito da tijelo države članice nadležno za tržišno natjecanje istražuje predmet.
- 51 U ovom slučaju, pobijana odluka temelji se na dopisu od 18. studenog 2009. koji je UVK uputio Komisiji i u kojem je UVK potvrdio da je pokrenuo istragu i da se aktivno bavi predmetom.
- 52 Nadalje, Komisija je u pobijanoj odluci pojasnila da je održavala redovite kontakte s UVK-om u vezi s predmetnim slučajem i da je iz tih kontakata proizlazilo da se to tijelo nadležno za tržišno natjecanje aktivno bavilo tim predmetom.

- 53 Rješavanje predmeta od strane UVK-a osim toga potvrđuju pismena priležeća spisu i osobito dopis koji je tužitelj uputio Komisiji 18. veljače 2010. i u kojem on sam, u okviru predstavljanja postupka koji vodi UVK u vezi s maloprodajnim tržištem, priznaje da je 10. veljače 2010. to tijelo nadležno za tržišno natjecanje tužitelju uputilo upitnik.
- 54 Tako je u ovom slučaju Komisija mogla valjano zaključiti da se UVK bavio predmetom u smislu članka 13. stavka 1. Uredbe br. 1/2003.
- 55 Kao drugo, valja odbiti tužiteljeve argumente koji se temelje na tome da je Komisija zanemarila svoju obvezu skrbljenja o učinkovitoj primjeni pravila tržišnog natjecanja Unije kada je odbacila njegovu pritužbu u dijelu u kojem se odnosila na maloprodajno tržište na temelju toga što se UVK bavio predmetom.
- 56 Naime, iz obrazloženja Uredbe br. 1/2003 i osobito njezinih uvodnih izjava 1., 6., 8. i 35. proizlazi da su uže sudjelovanje tijela država članica nadležnih za tržišno natjecanje u provedbi članaka 81. i 82. UEZ-a i nametnuta im obveza primjene tih odredaba kada bi se moglo utjecati na trgovinu između država članica, namijenjeni upravo postizanju cilja učinkovitosti kojemu teži navedena uredba.
- 57 Tako zahtjev učinkovitosti ne može, uz opasnost dovođenja u pitanje dosega članka 13. Uredbe br. 1/2003, nametnuti Komisiji obvezu da u okviru provođenja te konkretne odredbe provjeri raspolaže li dotično tijelo nadležno za tržišno natjecanje institucionalnim, financijskim i tehničkim sredstvima za ispunjavanje zadaće koja mu je povjerena Uredbom br. 1/2003.
- 58 U svakom slučaju, elementi koje je tužitelj predočio Komisiji u dovoljnoj mjeri ne dokazuju postojanje institucionalnih nedostataka unutar UVK-a, a osobito pomanjkanja neovisnosti, sredstava ili pažnje tog tijela nadležnog za tržišno natjecanje, koji bi ga spriječili u ispunjavanju njegove zadaće.
- 59 U tom pogledu valja prvo istaći da je neovisnost UVK-a predviđena zakonom, da iz pismena priležićih spisu, a osobito pismena koja je tužitelj predočio, proizlazi da to tijelo nadležno za tržišno natjecanje ima ustvari funkcionalnu neovisnost i da je već istraživalo navodno protutržišno ponašanje više postojećih operatora u čijem kapitalu većinski udjel ima država.
- 60 Osim toga, iz dokumenata koje je predočio tužitelj nije razvidno da UVK nema dovoljno sredstava što bi ga sprječavalo da vodi istragu i da se bavi predmetnim slučajem.
- 61 Nadalje, u vezi s tužiteljevim argumentom koji se temelji na tome da je UVK prekoračio rok od dvije godine koji mu je bio određen za donošenje odluke, valja istaći da je pobijana odluka donesena prije isteka tog roka. U svakom slučaju, iz dokumenata koje je tužitelj podnio Općem sudu te izjava Republike Slovenije na raspravi proizlazi da taj rok nije imperativan rok čije prekoračenje predstavlja prepreku UVK-u za donošenje odluke uz eventualno korektivne mjere. Stoga se Komisiji ne može prigovoriti da UVK-u nije oduzela nadležnost na temelju članka 11. stavka 6. Uredbe br. 1/2003 zbog toga što je tijelo nadležno za tržišno natjecanje prekomjerno produljilo postupak.
- 62 Druga pismena koja je tužitelj predočio nisu relevantna jer se ne odnose na UVK, nego na APEK.
- 63 U vezi s tužiteljevim argumentima da UVK nakon donošenja pobijane odluke nije učinkovito primijenio članak 102. UFEU-a, valja utvrditi da oni u okviru ovog postupka nisu relevantni jer se odnose na činjenice nastale nakon pobijane odluke.
- 64 Naime, prema ustaljenoj sudskoj praksi, zakonitost akta Unije ocjenjuje se prema činjeničnim i pravnim okolnostima koje postoje na dan donošenja akta. Iz toga slijedi da se prilikom ocjenjivanja zakonitosti tog akta ne uzimaju u obzir okolnosti nastale nakon datuma donošenja tog akta Unije (vidjeti presudu od 9. rujna 2011., Francuska/Komisija, T-257/07, Zb., EU:T:2011:444, t. 172. i navedenu sudsku praksu).

- 65 Naposljetku, nesposobnost UVK-a da se bavi predmetom ne može se dokazati izjavom bivšeg predsjednika UVK-a navedenom u novinskom članku od 22. lipnja 2011. prema kojoj je to tijelo nadležno za tržišno natjecanje podupiralo u to vrijeme zamisao da Komisija ispita predmet. Nadalje, kao što proizlazi iz te izjave i kako je to Komisija pojasnila na raspravi, razmjena dopisa između UVK-a i Komisije ustvari je uslijedila tijekom lipnja i srpnja 2009., to jest prije nego što je tužitelj podnio pritužbu Komisiji, u stadiju početne podjele rada između ta dva člana europske mreže za zaštitu tržišnog natjecanja.
- 66 Kao treće, u vezi s gubitkom postupovnih prava u okviru nacionalnog postupka na koji se tužitelj poziva, taj argument valja odbiti kao bespredmetan jer ne može dovesti u pitanje utvrđenje prema kojem je Komisija osnovano smatrala da se UVK bavio predmetom. Valja u tom pogledu dodati da je tužitelj, kao što je naveo na raspravi, odlučio da neće zahtijevati intervenciju pred UVK-om jer je mislio da se Komisija ozbiljno namjeravala baviti predmetom. Međutim, ni iz njegovih podnesaka Općem sudu ni iz dokumenata predočenih u potporu tih podnesaka ne proizlazi da je tužitelj smatrao ili da je *a fortiori* dokazao da ga je Komisija jasno uvjerala da će se ona baviti predmetom.
- 67 Iz prethodno navedenog proizlazi da Komisija nije počinila očitu pogrešku kad je odbacila tužiteljevu pritužbu u dijelu u kojem se ona odnosi na maloprodajno tržište, jer je smatrala da se UVK bavi predmetom.
- Istovjetnost postupanja kojima se bavio UVK
- 68 Tužitelj drži da je Komisija počinila očitu pogrešku kad je u pobijanoj odluci zaključila da su se zahtjevi koji su joj izneseni i predmet koji je UVK ispitao odnosili na „iste navodne povrede počinjene u istom trenutku na istom tržištu“. Tužitelj također ističe da je Komisija napravila umjetnu i pogrešnu razliku između okolnosti predmeta koje se odnose na prodaju na malo i onih koje se odnose na prodaju na veliko.
- 69 Kao prvo, iz članka 13. stavka 1. Uredbe br. 1/2003 proizlazi da Komisija može odbaciti pritužbu iz razloga što se odnosi na „isto postupanje“ kao što je ono kojim se bavi tijelo države članice nadležno za tržišno natjecanje.
- 70 Valja također podsjetiti da je u svojoj pritužbi tužitelj osobito prigovarao intervenijentovu provođenju strategije izbacivanja s maloprodajnog tržišta mobilne telefonije uvođenjem 2008. svojeg proizvoda „Džabest“ što je dovelo do pretjeranog snižavanja marži. On također ističe da je intervenijentovo ponašanje na maloprodajnom tržištu dovelo do zaračunavanja neumjerenih cijena (vidjeti točke 4. i 6. ove presude).
- 71 U pobijanoj odluci Komisija je istaknula da ju je u dopisu od 18. studenog 2009. UVK izvijestio da je vodio istragu o mogućoj zlouporabi vladajućeg položaja koju je intervenijent izvršavao među ostalim na maloprodajnom tržištu mobilne telefonije od 2008. te je dodala da se ta istraga odnosila osobito na maloprodajni proizvod „Džabest“ koji je uveo intervenijent i na to je li se tim proizvodom primjenjivala praksa pretjeranog snižavanja marži i/ili zaračunavanja neumjerenih cijena.
- 72 Stoga, kao što potvrđuje dopis UVK-a od 18. studenog 2009., pritužba koju je tužitelj podnio Komisiji i predmet kojim se bavio UVK odnosili su se na ponašanje koje je intervenijent primjenjivao od 2008. Ta se pritužba stoga odnosila na ponašanje istog poduzetnika tijekom istog razdoblja. Osim toga, postupanja kojima tužitelj prigovara i predmet kojim se bavio UVK također su se odnosili na isto zemljopisno tržište, to jest na slovensko tržište. Naposljetku, nesporno je da se pritužba podnesena Komisiji odnosila na praksu pretjeranog snižavanja marži i/ili zaračunavanja neumjerenih cijena primjenjivanu na maloprodajnom tržištu usluga mobilne telefonije koja je bila predmet postupka pred UVK-om, a koji je potom navedenim dopisom potvrdio da je istraživao takvo postupanje.

- 73 Proizlazi da Komisija u pobijanoj odluci nije počinila očitu pogrešku u ocjeni kada je utvrdila da se postupak koji je vodio UVK odnosio na „iste navodne povrede počinjene u istom trenutku na istom tržištu“ kao što su one navedene u pritužbi podnesenoj Komisiji koje se odnose na maloprodajno tržište.
- 74 Kao drugo, ne može se prihvatiti tužiteljev argument koji se temelji na tome da je Komisija umjetno i pogrešno podijelila aspekte predmeta na one koje se odnose na maloprodajno tržište i na one koje se odnose na veleprodajno tržište.
- 75 Naime, kada Komisija namjerava odbaciti pritužbu na temelju članka 13. stavka 1. Uredbe br. 1/2003, ona se mora uvjeriti osobito da se predmet kojim se bavi tijelo države članice nadležno za tržišno natjecanje odnosi na iste činjenice kao što su one navedene u toj pritužbi.
- 76 Nasuprot tomu, Komisija ne može biti vezana ni predmetom ni osnovom zahtjeva podnositelja pritužbi, a ni kvalifikacijama koje su oni pridodali činjenicama u vezi s kojima iznose prigovore.
- 77 Tako je u ovom slučaju Komisija, uvjerivši se da se predmet kojim se bavio UVK odnosio na iste činjenice kao što su one u vezi s kojima se u jednom dijelu tužiteljeve pritužbe iznose prigovori, mogla primijeniti članak 13. stavak 1. Uredbe br. 1/2003 na taj dio pritužbe i ocijeniti je li postojao interes Unije za ispitivanje drugog dijela te pritužbe od strane Komisije.
- 78 Vodeći računa o ukupnosti prethodnih razmatranja, potrebno je odbiti prvi tužbeni razlog.

Drugi tužbeni razlog koji se temelji na očitijoj pogrešci koju je Komisija počinila kod odvagivanja predviđenog sudskom praksom [omissis]

Troškovi [omissis]

Slijedom navedenoga,

OPĆI SUD (treće vijeće)

proglašava i presuđuje:

- 1. Tužba se odbija.**
- 2. Društvu Si.mobil telekomunikacijske storitve d.d. nalaže se snošenje vlastitih troškova kao i troškova Europske komisije i Telekoma Slovenije d.d.**
- 3. Republika Slovenija snosit će vlastite troškove.**

Papasavvas

Forwood

Bieliūnas

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgju 17. prosinca 2014.

Potpisi